

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χόραν ἡμῶν ἀπηρεσίας καί ἀπό του Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παίδας.

<p><b>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</b></p> <p><b>Ἐσωτερικοῦ:</b></p> <p>Ἔτησία... δρ. 8,— Ἐξάμηνος... &gt; 4,50 Τρίμηνος... &gt; 2,50</p> <p><b>Ἐξωτερικοῦ:</b></p> <p>Ἔτησία φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος &gt; &gt; 5,50 Τρίμηνος &gt; &gt; 3,—</p> <p><i>Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦνται τὴν ἰσὺν ἐνάτου μηνός.</i></p>	<p><b>ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</b></p> <p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p><b>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</b></p>	<p><b>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</b></p> <p>Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p><b>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</b></p> <p>Ὅδος Ἐθνομίτου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον</p>
<p>Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος</p>	<p>Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαΐου 1909</p>	<p>Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 26</p>

## Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΚΗ]  
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ Τζάκ ἄρτισε τὸ κεφάλι του νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὸ μαζιλάρι.

— Ὁ Δάλια! εἶπε.  
— Κύριε Τζάκ...

— Πέ μου τα... Ὅχι, μὴ μου τὰ πῆς. Ἐγὼ τὰ ξέρω... Ἐνῶ κοιμώμουν, ἐσὺ πῆγαινες... περπατοῦσες... ἔτρεχες... τίσφ γρήγορα, ποὺ μου πονοῦσε τὸ στήθος καὶ μου ἔλεγες: «Πρέπει νὰ τρέχω!»... Ἀλήθεια; δὲν περπατοῦσες μὲ μεγάλα βήματα;...

— Σὺν τὰ βήματα τοῦ Ντα Σαγκοῦ, κύριε Τζάκ...

— Ἀπαντοῦσες βάτους κί' ἀγκάθια; ποὺ σοὺ καταξέσχίζαν τὰ χέρια. Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, Ὁ Δάλια...

Ἡ σκλάβια ἐκρυψε τὰ πληγωμένα χέρια της ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν της.

— Ἀπάντησες ἐπὶ δρόμο σου ἀρακάδες τρομεροῦς, ποὺ μοὺ ἔκαμαν τόσο φόβο, Ὁ Δάλια!...

— Καὶ ποὺ τοὺς ἔκαμα φόβο ἐγὼ, κύριε Τζάκ! ἀπεκρίθη ἡ Ὁ Δάλια γελῶσα.

— Ἦταν ἀκόμη καὶ θηρία...

— Ποῦ πηδαῖσαν ἐστὰ δένδρα, ὅπως τὸ γατάκι σὰς ἀνεβαίνει ἐπὶ κρεββάτι σὰς.

— Καὶ μιὰ φωτιά, μὲ φλόγες ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω!

— Ναι... ποὺ ἐφώτισε τὸ δάσος σὺν τὸ πυρῶτέγγημα ποὺ

κάψαμε τίς προάλλες ἐστὴ γιορτὴ σὰς!

— Ἐπειτα μιὰ κακὴ γυναῖκα, σὰ λάμια, μὲ μούτρο σὰν τοῦ γερακιοῦ!

— Ἡ σοφὴ μάγισσα! ποὺ μοὺ εἶπε τὸ μυστικὸ!... ἀνέκραξεν ἡ Ὁ Δάλια περιχαρῆς.

— Δὲν ἐτελειώσαν ὄλα, Ὁ Δάλια. Ἐνῶ κοιμώμουν, μιὰ πύρογα ἔτρεχε, σταματοῦσε, σὲ πετοῦσεν ἔξω, καὶ σὺ

ἔκαμαν μεγάλους ἀγῶνες ποὺ μοὺ πλάκωναν τὸ στήθος...

— Ναι, μὰ τὴν ἔφθασα πάλι τὴν πύρογα μου, κ' ἐτελειώσα τὸ ταξεῖδι μου μιὰ χαρὰ...

— Ἀμὴ τὰ κακὰ ἐκεῖνα ζῶα ποὺ ὠρμούσαν, καὶ σ' ἐξέσχίζαν καὶ σὲ δάγκαναν;... Δεῖξέ μου, Ὁ Δάλια, τίς πληγές σου. Δεῖξέ μου τὰ χέρια σου, τὰ μπράτσα σου, τὰ πόδια σου, νὰ ἰδῶ τὰ αἵματα, τὰ ἐνθῶμα τῶν ἀγῶνων σου...

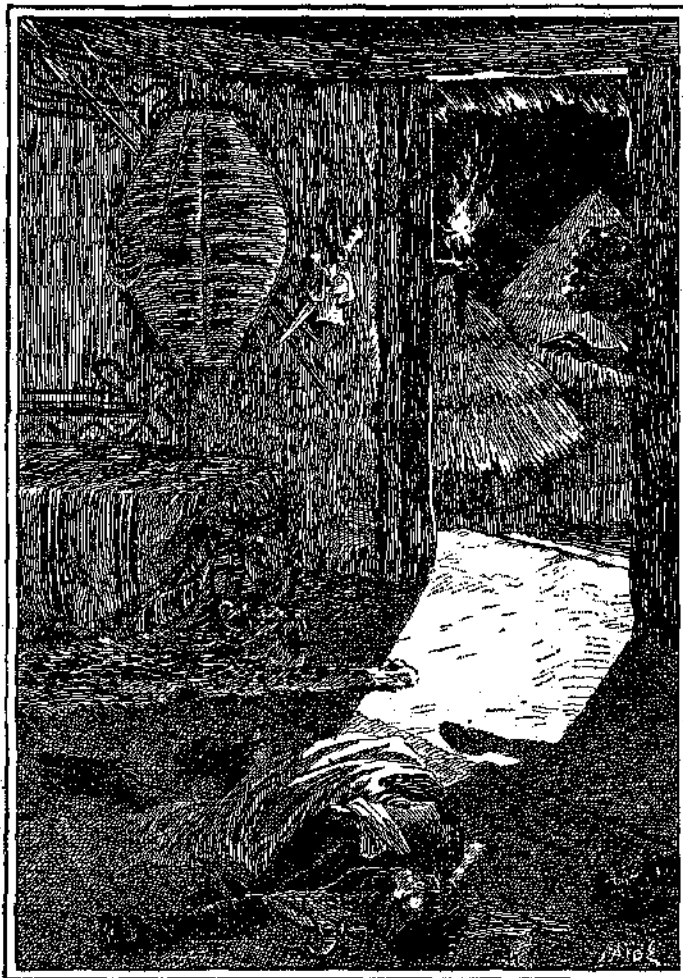
— Τὰ ἐνθῶμα; Δὲν ἔχω παρὰ ἐνα... ἐνα φυλακτὸ... σατήριο πρᾶγμα! Νά το!

Καὶ ἡ Ὁ Δάλια ἔβαλεν ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια τοῦ Τζάκ τὸ νύχι τοῦ πάνθηρος, τὸ ὅποσον ἔκρατοῦσε κλεισμένον εἰς τὴν καλάμην, ὀπίσω ἀπὸ τὴν ράχιν της.

Ὁ διάλογος αὐτός, ὁ ἑποῖος εἶχεν ἐξυκνίσῃ τὸν προσφιλεῖ ἀρρωστον, τοῦ ἐξήντησε συγχρόνως τὰς δυνάμεις. Ἐστρεψε τὰ μάτια του πρὸς τὸ νύχι, τὰ ἤνοιξεν εἰς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς, ἔπειτα, στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον, τὰ ἔκλεισε λέγων:

— Λές νὰ ζήσω, Ὁ Δάλια!

Ἄκους ἐκεῖ! Καὶ εἶχε τὴν παραμικρὰν πλεον ἀμφιβολίαν ἡ Ὁ Δάλια; Νά, ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ συνέρχεται, νὰναγεννᾶται. Ἡ μικρὰ μαύρη ἐπῆρε τὸ ὄρειο χάλκινον περιδέραιον καὶ τὸ ἔπερασεν εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ νεαροῦ της κυρίου. Ἐπειτα τὴν ἄρτισε νὰ κοιμηθῇ, καὶ προτοῦ ἀκόμη σηκωθῇ κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι, ἐπῆρε



α' Ἐπείσεν εἰς τὴν φάθαν του κ' ἐθύθη εἰς τὸν ὕπνον τῆς μέθης. (Σελίς 209, στ. γ')

την άδειανήν φλάσκον, την έτοποθέτησαν έν ισσοροπία εις τή κεφαλή της, κ' έπήγα να την γεμίση με φρέσκον νερόν, διά να κάμη λουτρόν του Τζάκ.

—Κασσι'Ότά!... Μπούμ'Μπολά! Και σεις οι άλλοι, σωματοφύλακες, πολεμιστάι, μάγοι μου! Έλάτε γρήγορα, τρέχετε! Και σεις που κρατείτε όπλα για να με υπερασπίσετε, και σεις που έχετε αυλους, και σεις που έχετε τάρ-τάρ!...Κάτι πολύ σοβαρό μου συμβαίνει. Και αυτό θα έχη μεγάλας και τρομεράς συνεπειάς!..

Αυτά έξεφώνηζεν ο Ντα'Σαγκουί, κράζων τας γυναϊκάς του, τους ύπηρέτας του, τους υπερασπιστάς του, όλους τους ανθρώπους του παλατιού του. Και όταν εφθάσαν πολυάριθμοι κοντά του, ένβρισαν δεξιόν ο βασιλεύς των έπρελλάθη. Τά μάτια του, γουρλωμένα και πεταγμένα έξω' τά μαλλιά του άτακτά' τά ρούχά του καταξοσχισμένα. Κ' έπήγαινε, και ήρχετο, κ' έστρήφογύριζεν όπως ή βαινα μέσα εις τή κλουδί της.

Πρώτος έλαβε τή λόγον ο μέγας Μάγος ή ίσρεδς Μπα'Μπουλό, ο όποιος ειπε μ' έπιστημότητα και μ' ευλάβειαν:

—Μας εκάλεσε εδώ, Μεγάλε Ντα'Σαγκουί. Κι' από τις άπελπιστικές φωνές σου μαντεύομεν ότι μεγάλη καταστροφή μας φοβερίζει. Πέ μας όμως τί συμβαίνει, μήπως και μπορέσουμε να τή προλάβωμε. Να είσαι δε βέβαιος έκ των προτέρων διά την άρρωσίαν μας.

Ο βασιλεύς έξηκολούθει να θρηνη και να στενάξη, χωρίς να διδη καμμίαν έξήγησιν.

—Θά εύδοκήσης, Μεγάλε Ντα'Σαγκουί, να μας φανερώσης τήν δυστυχίαν σου, που είνε και δική μας;

—Είνε φοβερό! άνέκραξεν ο βασιλεύς, συστρέφων τά χέρια του και σύρόμενος κατά γής.

—Μήπως καμμία συμφορά άπειλεί τήν λαόν σου; καμμία άσθένεια, έπιδημία, που έχει ήδη τή πρώτ της θύματα;...

—Χά! χά! εκάγχασε με κικρίαν ο βασιλεύς ή έπιδημία θα ήταν παιχιδάκι μπροστά 'στο κακό που με βρήκε!

—Κανέναν σκληρόν έχθρόν θα είσθάλη 'στο χωρίό μας, να μας λεηλατήση, να μας κάψη τά σπίτια, να μας σπώσση ή να μας πάρη αιχμαλώτους;

—Τίποτα! Δέν αυτά δέν θάταν τίποτα! Δέν φοβάμαι τους έχθρούς που βλέπω, εκείνον που κτυπά ή εκείνον που σκοτώνει. Φοβάμαι εκείνον που κρύβεται και που προδίδει.

—Σε πρόδωσαν, αφέντη βασιλιά; —Ναι, με πρόδωσαν... μέσα 'στο παλάτι μου, μέσα 'στο σπίτι μου, μέσα 'στην κάμαρά μου και 'στο κρεβάτι

μου!... Μα δέν βλέπετε, λοιπόν; Και με κίνημα άπελπισίας, ο Ντα'Σαγκουί εκτύπησε τή γυνήν του στήθος.

—Ακούστε! ειπέ μετ' όλίγον. Χθές, αφού έδυσεν ο ήλιος, έδωσα στους ανθρώπους μου να φάγουν και να πιούν, καθώς ξέρετε. Θέλησα να χορτάσουν άπ' ό,τι τρώγεται και άπ' ό,τι πίνεται, για να μπορέσουν να 'πουν για μένα: «Ο Ντα'Σαγκουί είνε ο πιδό πλούσιος, ο πιδό γενναίος και ο πιδό δυνατός άπ' όλους τους βασιλείς!» Θέλησα να μή μείνω πιά μέσα τους τόπος ούτε για ένα ψίχουλο μανιόκας, ούτε για μία στάλα ρακής.

—Αλήθεια! διέκοψεν ένας από τους φρουρούς, μās γέμισσε ως άπάνω από φαγι κι' από πιστό, σαν πιθάρια.

—Έτσι κατευχαριστημένοι όλοι, άλλο δέν ήθελαν πιά, παρά να κοιμηθούν. Έπεσα κ' έγώ να κοιμηθώ, γιατί κ' έγώ ήμουν τόσο ζαλισμένος και βαρύνς από τή φαγοπότι, ώστε τά πόδια μου δέν μπορούσαν πιά να βαστούν τή κεφαλή μου!

Αι γυναϊκές του βασιλέως και οι αυλικόι υπεκλήθησαν εύσεβάτως ένώπιον τής μετριόφρονος αυτής όμολογίας.

—Πριν να ξεπλωθώ 'στην φάθιαν μου, έφρόντισα, όπως κάθε βράδυ, να σφιξώ 'στα χέρια μου τή πολύτιμο φυλακτό, που από τόν καιρό που τή κατέκτησα, είνε ή δύναμής μου, ή ισχύς μου, ή βασιλεία μου: τή νόχη του πάνθηρος. Αλλά...ω φρίκη! ω καταστροφή! ω προδοσία! ω έξκλησμα! ω δουλονομία!..

Και ο βασιλεύς εκυλίσθη πάλιν κατά γής, κτυπών τή κεφαλή του εις τή δάπεδον, βυθίζων τά μακρούά του νύχια εις τή χώμα, συστρεφόμενος, δερνώμενος και βλασφημάων.

—Λοιπόν, Μεγάλε Ντα'Σαγκουί, υπέλαβεν ο Μέγας Μάγος διά να κάμη τήν βασιλέα να έξακολουθήση πριν σέ πάρη ο ύπνός, έσφιξες τή φυλακτό 'στο χέρι σου και άποκοιμήθηκες ήσυχος;...

—Ναι. Και αι γυναϊκές μου άγρυπνούσαν' οι άνθρωποι μου μ' έφύλαγαν' ή λαμπάδα μου έκαιε' και τή φεγγάρι ακόμη μ' έφώτιζε.

Είς κάθε φράσιν, τά μάτια του Ντα'Σαγκουί έγίνοντο όλονέν τρομερώτερα.

—Τή πρώτ, άμα ξύπνησα και, κατά τή συνήθειά μου, έτοιμάσθηκα να ξαναπαίσω τή έμβλημα τής ισχύος μου και τής βασιλείας μου, τή χέρι μου δέν ήυρε τίποτα!...«Μπα! έσυλλογίσθηκα, θα γύρισε από πίσω, στη ράχι μου, ή θα έπεσε 'στο στρώμά μου...» Ψάχνω, γυρεύω τή σύρμα!...Τίποτε σύρμα! Ψάχνω παντού! Τίποτα! Ούτε σύρμα, ούτε νύχι. Πάσε τή φυλακτό μου! Έννοεις τώρα, Μπα'Μπουλό, τή φρικτή μου θέσι και τή μαρτύριο που ύποφέρω;

Έννοεις γιατί τή αίμα παγώνει 'στις φλέβες μου; Έννοεις γιατί κοιτεύω να πεθάνω;...«Αχ,— έξηκολούθησε σιγώτερα, με ύφος τραγικόν,— ο θάνατός!.. έρχεται!... φθάνει!... Αισθάνομαι τήν πνοή του... Μπα'Μπουλό, Μπα'Μπουλό!...σταμάτησε τή θάνατο!...έμπόδιέ τον!...Δέν θέλω να πεθάνω!»

Και ο Ντα'Σαγκουί, ίκετεύων και θρηνών, έσύρετο εις τά γόνατα του Μάγου.

Αλλά ο Μάγος έμμενεν ήρεμος, άπαθής, έπιβλητικός πρό των γελοίων παραφορών του βασιλέως.

Έσκυψε, έγανάτισε κάτω και έβαλε τή χέρι του εις τήν καρδίαν του Ντα'Σαγκουί.

—Κτυπά ακόμη; ήρώτησεν ο βασιλεύς.

—Σάν ταμπούρο! άπήνησεν ο Μάγος. Κτυπά τόσο δυνατά, που κοιτεύει να σπάση τή πετρί σου.

—Έμπόδιέ τήν να κτυπά, Μπα'Μπουλό!

—Όχι δά! Καρδιά που έπαυσε να κτυπά, είνε καρδιά πτώματος... Ακουσε, Μεγάλε Ντα'Σαγκουί. Αφού ζής, αφού αναπνής, δέν είνε τίποτε. Διατήρησε τήν πνοή σου μερικές ώρες ακόμη. Όλα ειμπορεί να διορθωθούν.

Σήκω. Πιάσε τή χέρι μου. Έτσι... Στήριξου εις τήν ώμό μου... Πάμε 'στο σκαμνί σου...Κάθησε. Κλείσε τά μάτια. Μήν όμιλῃς. Στάσου ακίνητος. Ακουσε τά πνεύματα των προγόνων. Η λύπη σου άς μή σέ κάμη να λησμονής, ότι είσαι ο ένδοξος υίός των πατέρων σου.

—Σοφά Μπα'Μπουλό! άνέκραξεν ο βασιλεύς, υπακούων εις τόν Μάγον.

—Τώρα, άφισέ με να κάμη ό,τι πρέπει. Δός μου τήν ύψηλή σου άδεια, εδώ, μπροστά 'στις γυναϊκές σου και στους ανθρώπους σου. Θα χαλάσω τόν κόσμο για τή σωτηρία σου και τή σωτηρία του λαού σου!

Ο Μάγος έπλησίασε τόν Ντα'Σαγκουί, ο όποιος τόν εκτύπησεν έλαφρά εις τήν τράχηλον. Έπειτα, καταβεβλημένος από τήν μεγάλην του λύπην, κατέπεσεν εις τή καθισμά του, όπου έξηκολούθησε να γωνιά και να σθαινην οικτρώς.

Έν τή μεταξή όλοι οι ίθαγενείς έμαζεύθησαν απέξω από τή βασιλική παλάτι. Διότι διαβολικός θέρουος, από αυλους και τύμπανα, ειχεν άντηχήση εις τή χωρίον. Άνδρες, γυναϊκες, παιδιά, γέροντες, μ' έντρομα τά πρόσωπα, συνομιλούν χαμηλοφώνως, ως εις νεκροταφείον. Οι άνδρες συζητούν, αι γυναϊκές τους άκούουν, και τά παιδιά τρέμουν.

Έξαφνα, από τή παλάτι έξέρχεται ή βασιλική πομπή. Αλλά επί κεφαλής τής συνοδείας δέν είνε ο βασιλεύς. Τήν θέσιν του έλαβεν ο Μάγος Μπα'Μπουλό,

έχων δεξιόν του τήν Κασσι'Ότά, και άριστερά του τήν Μπούμ'Μπολά, τās δύο εύνοούμενας συζύγους του Ντα'Σαγκουί. Ακολουθούν οι σωματοφύλακες, οι πολεμιστάι, οι ύπηρέται.

Είς τή μέσον τής πομπής είνε ή μουσική, ή όποια κάμνει μίαν τρομεράν κακοφωνίαν. Κάθε πενήντα βήματα, ή Μπούμ'Μπολά νεύει, και ή θορυβώδης πομπή σταματά. Ένας πολεμιστής διηγείται τότε τή τρομεράν δράμα, τή όποϊον τή πλήθος άκούει με άπερίγραπτον συγκίνησιν.

(Έπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αγαπητοί μου,



ΥΧΝΑ παραπονούνται ότι αι Αθηναίμας κατήγησαν επαιτούλους. Τε παράκονον έπανελήθη εις τās εφημερίδας και αύτās τās ήμέρας, διότι, φαίνεται, νέα παραβάνια επαιτών ήλθαν να προστεθούν εις τους ήδη υπάρχοντας και παντού, εις όλους τους κεντρικούς δρόμους, εις τους περιπάτους, εις τά πάρκα, εις τās πλατείας των έκκλησιών, βλέπει κανείς στρατιών άνδρών, γυναϊκών και παιδιών, αναπήρων, αναβάτων και ρακενθώτων, οι όποιοι πολιορκούν τους διαβάτας, επαιτούντες ή μάλλον άπαιτούντες τήν όβολόν των. Τό θέαμα δέν είνε βέβαια διόλου διασκεδαστικόν, από εκείνους δε οι όποιοι θλίδονται και λυπούνται, πολύ περισσότεροι είνε εκείνοι, οι ίποιοι έγολούνται και διαμαρτύρονται.

Προχθές τή δειλιόν, ένφ' έπήγαινα εις τή Σύνταγμα κ' έπερνούσα τήν όδον Εβριπίδου, μία κυρία και μία νεάνις έπροπορεύοντο όλίγα βήματα. Η νεάνις ήτο ως δεκατεσσάρων έτών, κομψή, ζωηρά, με τήν ξανθήν της κόμην λυτήν και κοματίζουσα. Έφαινετο πλουσία κ' εύτυχής. Μετ' όλίγον δ' έφάνη και αγαθή, και εύπλαγχος. Διότι, εις τόν πρώτον επαιτήν, τήν όποιον συνήνησεν εις τήν πλατείαν των Αγίων Θεοδώρων,—ήτο ένας γέρος μισοπαράλυτος, προφανώς άλκοολικός,—ή νεάνις έσταμάτησε πρόθυμη, άνοιξε τή τσαντάκι της, έβγάλε τή πορτοφόλι της και κάτι τή έδοσε.

Δέν έπρόφθασε να τή φυλάξη, όταν τήν έπλησίασε μία γυναϊκα τυφλή, όδηγούμενη από ένα ρυπαρόν και άκτένιστον κορίτσι. Τήν έλέησε και αύτήν. Έπειτα από τή κεζούλι της Έκκλησίας, με θρηνώδη φωνήν, έξήτησε τήν

έλεημοσύνην της μία μητέρα, βλέπουσα ακόμη, ύπερ τής κόρης της ή όποια ήτο τυφλή. Με περισσότερον οίκτον και με μεγαλύτεραν προθυμίαν, ή νεάνις τής έδωσεν όλίγα νομισμάτα. Παρακάτω ήτο μία νέα γυναϊκα, μ' ένα κιντριναίρικο μαρό 'στην άγκαλιά. Έπειτα ένας νεός με στρεβλωμένα πόδια, και παρακάτω, απέξω από τήν Αγγλικήν Πρεσβείαν, ένα παιδί ήμιγυμον, με άτροφικόν και άγκυλωμένον βραχιόνια. Χωρίς να φαγή διόλου στενοχωρούμένη, ή νεάνις έξηκολούθει να μοιράξη δεξιόν και άριστερά πεντάρες και δεκάρες.

Ηλθε μάλιστα στιγμή, κατά τήν όποιαν οι επαιτάι, προστρέξαντες πολυπληθείς από όλας τās γωνίας τής πλατείας και του κήπου,—διότι έμυρίσθησαν τή πρόθυμον και γεμάτον πορτοφόλι,— τήν επολόρησαν κυριολεκτικώς, τής έκοψαν τήν δρόμον. Είς όλους έδωσεν ή νεάνις, εις όλους—και ύπο τās εύχάς των δυστυχών αυτών ανθρώπων, έξηκολούθησε τέλος τήν δρόμον της. Με όλην τήν εύχαριστήσιν, τήν όποιαν τής έπροξενούσεν ή αγαθοεργία της, ήτο μελαγχολική διά τήν ανθρωπίνην άθλιότητα που έξετυλίχθη έμπρός της. Κ' ένφ' τήν ακολουθούσα ακόμη,—διότι, περίεργος, ειχα σταματήση κ' έγώ μαζι της εις τήν πλατείαν,— τήν ήκουσα να λέγη προς τήν μητέρα της:

—Πόσο ζητιάνοι!... Φοβερό πράγμα!..Τί να τους κάμη μία πεντάρα ή μία δεκάρα που έδωσα 'στον καθένα!... Αλήθεια, μαμμά;

—Ε, μα δέν είσαι σύ μονάχη! άπήνησεν ή μητέρα' θά έμάζεψαν κι' από όλους...

—Δέ βαρύνετε!...ύπέλαβεν ή νεάνις, κ' έβυθίσθη εις ρεμβασμόν.

Έπροσπέρασα κ' εκύβητα μίαν στιγμήν τήν ώραϊον περίλυπον πρόσωπόν της. Βεβαίως, τήν στιγμήν εκείνην, θά έσυλλογίζετο πόσον πολυπληθείς είνε οι πτωχοί εις τόν κόσμο, και πόσον όλίγοι οι φιλόθρωποι και οι έλεήμονες. Διότι δέν είνε μόνον οι επαιτάι, οι έξεπαγγέλιματος επαιτάι, διά πολλούς των όποιων λέγουν ότι είνε πλουσιώτεροι από μερικούς που τους έλεούν...

Είνε και οι άλλοι, οι πτωχοί, οι άληθινά πτωχοί, που δέν επαιτούν, που έργάζονται πολύ άμειβόμενοι όλίγον, ή που δέν εύρίσκουν διόλου εργασία, και που έχουν να θρέψουν παιδιά, και πιέζονται από τώσας ανάγκας, και ζούν διαρκώς εις τήν δυστυχίαν, τήν άθλιότητα. Φιλανθρωπικοί Σύλλογοι, φιλανθρωπικά Καταστήματα, πτωχοκομεία, όργανοπροφεία, οικονομικά συστήματα, έβρανοί, μεμονωμένοι έλεημοσύναι, κρυφοί ή φανεροί,—τίποτε, ό, τίποτε δέν είνε ικανόν να βελτιώση τήν τύχην τώσων άθλιών... Η μισή ανθρωπότης ύπο-

φέρει έτσι, βυθισμένη εις τήν άπόγνωσιν και τήν αγωνίαν. Η άλλη μισή μόλις και μετά βίας ζή. Και μόνον όλίγοι, όλίγιστοι είνε εκείνοι που έχουν όσα τούς χρειάζονται διά να ζήσουν και να τούς περισσεύουν...

Ο κόσμος είνε άσχημα καρωμένος! Αυτό πιθανόν να τή έσκέφθη ή νεάνις, έξεφορμής των επαιτών που τήν επολόρησαν. Αμφιβάλλω όμως αν έσκέφθη κ' έν άλλο πράγμα, ότι δηλαδή ο κόσμος αυτός, ο άσχημα καρωμένος, ειμπορεί έξαιρέτα να διορθωθή. Άρκει να τή θελήσουν οι ίδιοι οι άνθρωποι, οι φιλόθρωποι και οι έλεήμονες, και άρκει να εκδηλώσουν με άλλον τρόπον τήν φιλανθρωπίαν των, παρά με αυτόν που τήν εκδηλούν τώρα. Διότι τή να διδούν από μίαν πεντάραν εις κάθε πτωχόν που άπάντων ζητιανεύοντα, ή να λαμβάνουν μέρος εις έράνουσ και έορτάς φιλανθρωπικάς, να διαθεούν τελοσκάντων κάτι από τή περισσευμά των ύπερ των πτωχών,— με αύτ δέν γίνεται τίποτε γενναίον! Ούτε τή χιλιοστόν, ούτε τή εκατομμυριοστόν τής ύπαρχούσης άθλιότητος δέν ανακουφίζεται. Όλα είνε ήμιμυστρα, άτελή, προσωρινά, άνίσχυρα' έν φ' έν μόνον μέτρον χρειάζεται, αλλά ριζικόν.

Τά αγαθά της γής άρκούν και υπεραρκούν διά τήν ανθρωπότητα. Αλλά αν μέγα μέρος τής ανθρωπότητος έστέρηται και ύποφέρη, τούτο σημαίνει ότι τάγαθά της γής δέν είνε με ισότητα μοιρασμένα και με δικαιοσύνην. Να μοιρασθούν με ισότητα τά αγαθά, δηλαδή όλοι οι άνθρωποι να εργάζωνται και όλοι ναπολαμβάνουν επίσης, ιδού τή ριζικόν μέτρον που σάς έλεγα. Μόνον δι' αύτθ θα εκλείψη μίαν ήμέραν ή πτωχεία, ή δυστυχία, ή άθλιότητα και οι επαιτάι που μας ένοχλούν ή μας θλίβουν. Τάλλα είνε μέτρα προσωρινά, μερικά δε και σκληρά,—όπως π: χ: τή μέτρον τής έξορίας των επαιτών, τή όποϊον εφαρμόζει ή Αστυνομία...

Προβλέπουν, ότι μίαν ήμέραν τή σύστημα θάλλάξη, ή κοινωνική υορφή θά μεταβληθή. Από τώρα, και πρό πολλού, εργάζονται προς τούτο οι άνθρωποι, και πολλά προκαταρκτικά μέτρα έτέθησαν εις ενέργειαν, όπως π: χ: οι νόμοι οι προστατεύοντες τους εργάτας. Από εκείνον, ο όποιος άρκεΐται να μοιράξη πεντάρες εις τους πτωχούς και να νακουφίξη προσωρινώς τήν τυχούσαν δυστυχίαν, πολύ πλέον φιλάνθρωπος, πλέον έλεήμων μου φαίνεται εκείνος, ο όποιος συντελεί όπωσδήποτε εις τήν μέλλουσαν αναμόρφωσιν. Και να τήν ποθή απλώς, και να τήν άνειρεύεται, προς τή παρδν είνε άρκετόν. Ούτω προλείπεται τή έδαφος.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΡΟΝ

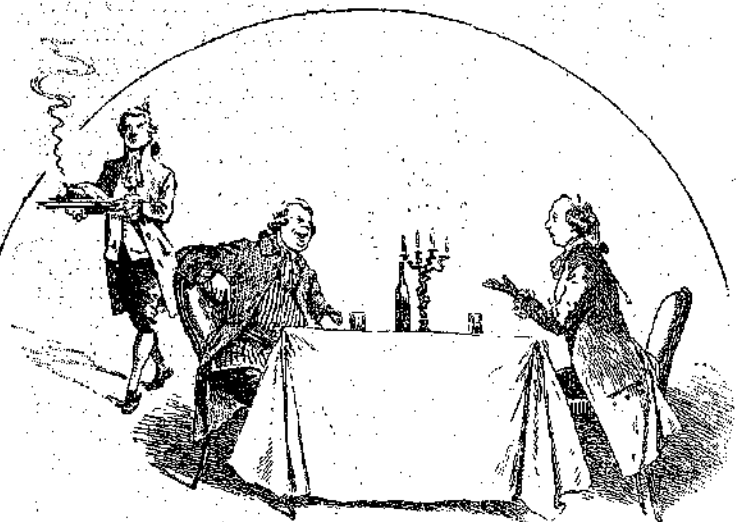
ΙΝΣΟΓΝΙΤΟ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 210.)

— 'Ακούω, ότι ο Αυτοκράτωρ σας κοιμάται σε άχυροστρωμα σκεπασμένο με δέρμα έλάφου, ότι είναι έχθρες της επιδείξεως, ότι καθέννας εμπορεί να τον πλησιάση εύκολα και ότι ζητεί την αλήθειαν.

— Πραγματικάς.
— Τ'έν έπλησίασατε καμμιά φορά;
— Ναι, κάποτε...
— Πώς εινε αλήθεια;
— 'Επάνω-κάτω στο άναστημά μου, ουτε ευωορρος ουτε άσχημος\* φορεί συνήθως την στολήν ενός των συνταγματών του, — πράσινη, με σειρήνια κόκκινα, — άλλοτε 'ντύνεται όπως σεις κ' εγώ, και μία φορά μάλιστα, μία κυρία του έκαμε αυτό το κομπλιμέντο: «'Ο λαός που πληρώνει τα γαλιόνια των φορεμάτων σας εινε πολύ εύτυχής.»
— Δεν κάμνει και τόσο καλά, παρε-

τήρι ως ίσος προς ίσο, και του εινε αστειεύομενος με τονόμα του: \*)
«— Στην ύγεια σου, αδελφέ! αν χάσω το βασίλειον της Γαλλίας, μοιραζόμεθα το βασίλειον του 'Υδρωί!»
— Μπράβο! αυτό εινε μία ένδοξος οικογενειακή ανάμνησις\* δεν τ'ό ηξυρα ότι γευματίζω άπόψε με Μεγαλειότητα.
— Ποῦ δεν θα σας συνέθη ποτέ ως τώρα, ε; εινεν ο Νορμανδός με χονδρὸν γέλωτα.
— 'Οχι δά! καμμιά φορά.
— Αλήθεια; έκαθήσατε ποτέ στο τραπέζι κανενός ηγεμόνος!
— Κυρίως εινε, εις το τραπέζι ηγεμονιδος.
— Και ποίας, παρακαλώ, αν η έρώτησις μου δεν εινε αδιάκριτη;
— Ευχαρίστας: της Αύτης Μεγαλειότητος, της Αυτοκρατειρας Μαρίας-Θηρεσίας της Αυστρίας.
— Της Αυτοκρατειρας! εράγατε μαζί με την Αυτοκράτειραν!!!



«Χά, χά, χά! έπροδόθητε μόνος σας...» (Σελ. 216, στ. γ')

τήρησε φιλοσοφικώς ο Νορμανδός μας: Χρειάζεται και το λούσο δια να κινήται το εμπόριον\* όταν οι μεγάλοι δεν έφοδούν, οι μικροί πάσχουν, και ο δικός μας 'Ερρίκος Δ', που άξιζε όσον και ο δικός σας 'Ιωσήφ Β', καθιέρωσε τις μεταξωτές κάλτσες, δια να υποστηρίξη τα μεταξουργεία του Λυών.

— Πολύ καλά\* όταν συναντηθώ με την Αυτοκράτορα, θα τ'ό ανακρινώτω τας όρθάς σας παρατηρήσεις.

— 'Ω! εγώ θα τ'ό έλεγα και πολλά άλλα, αν τον έβλεπα ποτέ. Η οικογένειά μου ξέρει από τέτοια. 'Ενας από τους προγόνους μου, που όνομάζετο Χρυσόστομος Λερούα, όπως και εγώ, έλαβε την τιμήν, μετα την μάχην του 'Αρχ, να φιλοξενήση τον Βεαρνέν,\*) ο όποιος έτσούγγρισε μαζί του το πο-

πότατον τώρα, την ήρώτησε:
— Πηγαίνετε συχνά εις τα 'Ανάκτορα του Σέμπρου;
— Κάθε μέρα!
— 'Εχετε λοιπόν κανέν αξίωμα εις την Αύλην;
— Μάλιστα.
— Σάν τί;
— Να τ'ό βρήτε.
— 'Αξίωμα πολιτικόν;
— 'Επάνω-κάτω.
— Θαλαμηπόλος;
— Κάτι παραπάνω.
— 'Ιατρός;
— 'Ακόμη παραπάνω.
— Σύμβουλος;
— Παραπάνω.
— 'Υπουργός;
— Παραπάνω.

\*) Λερούα γαλλιστί σημαίνει ο βασιλεύς.

— Αυτοκράτωρ λοιπόν;
— Το βρήκατε.
'Ο Χρυσόστομος ύψωσε τους ώμους.
— Άστειύσθε;
'Ηκούσθη έλαφρὸς ψίθυρος, τον όποιον ο ξένος κατείσασε δια νεύματος και εινε με αγαθήτητα:
— 'Όστε δεν πιστεύετε εις την Αυτοκρατοριάν μου;
— Πιστεύω τόσον εις την Αυτοκρατοριάν σας, όσον και εις το Βασίλειόν μου.
'Ο 'Ιωσήφ Β'—διότι αυτός ήτο, τωόντι,— έστράφη προς τον ξενοδόχον, ο όποιος ειχε προχωρήση εν βήμα:
— 'Ιδού τί αποδεικνύει, καλλίτερ' από όλους τους φιλοσόφους, ότι οι βασιλείς όμοιάζουν με τους άλλους ανθρώπους\* συμφωνείτε, έξάδελφέ μου;
— Η Μεγαλειότης Σας εινε πάρα πολύ αγαθή νάνέχεται τ'οιαύτην αυθάδειαν.

'Ο πείσμων Νορμανδός έκτύπησε τους μηρούς του και άνετράπη εις ένρηξιν γέλωτος, η όποια έκαμνε τα χονδρά του μάγουλα να τρεμουλιάζουν.

— Χά, χά, χά, έξεφώνιζε\* έπροδόθητε μόνος σας\* αν εισθε αυτοκράτωρ, δεν θα όνομάζατε βέβαια ένα ξενοδόχον «έξάδελφόν σας»!

'Ο 'Ιωσήφ Β' αγαπούσε πολύ το ινσογνίτο, άλλ' υπό τον όρον να τ'ό άφίνει κατά βούλησιν. Εις τοιούτου είδους περιπετειάς, συχνάς δι' αυτόν, ήτο συνειθισμένος να βλέπη τους ανθρώπους να κίπτουν εις τα πόδια του, θαμβωμένοι, σαστισμένοι. 'Όσον και αν εινε κανείς φιλόσοφος, πάντοτε αυτά τα πράγματα τον εύχαριστούν... Ποτέ όμως δεν τ'ό συνέθη να μη πιστεύσουν εύθυσ εις τον λόγον του! Ουδέποτε συνήτησε τ'οιαύτην δυσπιστίαν. Κανείς ποτέ, μετα την αποκάλυψιν, δεν τ'ό ειπεν ότι αστειεύεται!...

Εις τ'οιαύτην περίστασιν, ο Ζεύς θα έξηκόντιζε τον κεραυόν του\* άλλ' ο 'Ιωσήφ Β', βλέπων παρατεινομένην την δυσπιστίαν του Νορμανδου και κινδυνεύων να γίνη κάπως γελοίος, έκρατίμηνεν, έλλείψει κεραυνοῦ, να τον μεταπειση δι' άλλου τρόπου:

— Κύριε δούξ της Βυρτεμβέργης, ειπε σοβαρῶς προς τον ψευδο-ξενοδόχον\* συλλάβετε αυτόν τον άνθρωπον δι' ανευλάβειαν προς τον Αυτοκράτορα!

Και ιδού πώς ο Χρυσόστομος Λερούα, πριν προφθάση να συνέλθη, εύρέθη κλεισμένος εις την φυλακήν, όπου, αντί της κλίνης με την ούρανίαν, δεν εύρε παρά μίαν ύγραν άχυροστρωμένην.

Την επαύριον το αίνιγμα εξηγήθη. 'Ο 'Ιωσήφ Β', ταξιδεύων υπό το ψευδώνυμον κόρης του Φαλκενστάιν, έπρεπε να περάση από την Στουτγάρ-

δην δια να υπάγη εις την Γαλλίαν, και, φίλος πάντοτε της απλότητος, έδήλωσεν ότι έπεθύμει να καταλύση εις ξενοδοχείον.

'Ο βασιλεύων δούξ, Κάρολος της Βυρτεμβέργης, συνέλαβε τότε μίαν θαυμασίαν ιδέαν: Διέταξεν όλους τους ξενοδόχους να φαιρέσουν τας πινακίδας των, άνήρτησε δε μίαν πελωρίαν εις το άνάκτορόν του, όπου έδέχθη τον αυτοκρατορικόν του ξενον μετημφισμένος εις ξενοδόχον και περιστοιχιζόμενος από τα έπιστημότερα πρόσωπα της αύλης του, τα όποια ειχαν και αυτά όλα να παίξουν κάποιον ρόλον εις την έφρασιν, άλλος εις τον θαλαμον, άλλος εις τους σταύλους, άλλος εις την τραπεζαρίαν.

'Ο Αυτοκράτωρ, καταγοητευμένος, υπεχώρησε γελῶν προς της πνευματώδους αύτης έπιμονής, και ήθέλησε να τελειοποιήση την φάρσιν, διατάσσων να φιλοξενήσουν και τον ταξειδιώτην, τον όποιον ειχε συναντήση προς ολίγον έξω.

— Δοιπέν, φίλε μου, έπέισθης τώρα; ήρώτησεν ο 'Ιωσήφ με αγαθήτητα, όταν το πρωί του έφεραν εμπρός του τον Νορμανδόν, ακόμη σαστισμένον.

— Δεν λέγω πιά όχι! δεν λέγω πιά όχι!... άπενόρηθη εκείνος φρονίμως.

'Αλλά δεν έλεγεν ούτε ναι.
— Και αν σου έχάριζα αυτά τα εκατό φιορίνια δια να εξελέγξης την ευμειότητα; επέμεινεν ο Αυτοκράτωρ ολίγον θυμωμένος.

Αυτήν την φοράν το κατηφές πρόσωπον του Νορμανδου έφωτίσθη από πλατύτατον μειδίημα.

— Έκατό φιορίνια; Μα για εκατό φιορίνια θα ήμουν πρόθυμος να όμολογήσω πώς ο Διάβολος εινε ο ίδιος ο Θεός.

Καθαρώτερα δεν κατώρθωσαν να τον κάμουν να ήμιλήση. Ούτε ναι έλεγεν, ούτε όχι ο πείσμων Νορμανδός. Κατά βάθος όμως ήτο πεπεισμένος, ότι ο συνδαιτυμών του ήτο ο Αυτοκράτωρ 'Ιωσήφ Β'. 'Αργότερα μάλιστα διηγείτο καυχόμενος την περιπέτειάν του, — απέκρυπτε δε μόνον το τέλος της...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ (Κατά το Γαλλικόν του Η. Α. Doulliac.)

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

'Ηλθε προχθές η 'Υπομονή και βράσταγε απ' το χέρι Μία κόρη γλυκοθήρητη Σάν της αγής τ' άστέρι. Και στεφονιάς την προς έμε Μοδρε μόλις την είδα:
— Σου συνιστώ την κόρη μου.
— Πώς τήνε λένε;
— 'Ελιπίδα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' (Συνέχεια).
Ούτος δεν έστρεψε καν την κεφαλήν, και ουδέποτε θα λησμονήσω την έκφρασιν της περιφρονησεως, η όποια έγραφήθη επί του προσώπου του!
'Αμέσως έσπρώχθη προς τον δίσκον του Θαλαμίσκου μου, ο όποιος έκλείσθη άνωθεν μου, ενώ συγχρόνως και οι άλλοι δίσκοι έκλείοντο. Μόλις έχρειάσθη εν λεπτόν δια την προετοιμασίαν, και τ'ό υποβρύχιον εξήφανισθη υπό τα ύδατα της λίμνης.

'Επεσαν άκόμη και άλλοι κανονολοισμοί, των όποιων οι ύπόκωφοι κρότοι έσθασαν μέχρι της άκοής μου. 'Επειτα έγινε σιωπή βαθεία. 'Αμυδρὸν εως εισήρχετο δια του πεγγίτου του θαλαμίσκου μου. Το υποβρύχιον, χωρίς ταλάντευσιν και σάλον, διέσχιζεν άθροῦδος τα βαθύτερα στρώματα της 'Ερίας.

Με πόσην ταχύτητα, με πόσην ευκολίαν συνετελέσθη η μεταμόρφωσις του Τρόμου από πλοίου της επιφανείας εις υποβρύχιον! Μετά της αύτης βεβαίως θα ήδύνατο να μεταμορφωθῆ εν άνάγκη και εις αυτοκίνητον!
Και τώρα τι θα έκαμνεν ο Κοσμοκράτωρ; Πιθανώτατα θα μετέβαλε διεύθυνσιν, εκτός εάν ο Τρόμος, αφού προσήγγιζεν εις την ξηράν, έπρόκειτο να μεταμορφωθῆ εις αυτοκίνητον. Σκεπτόμενος όμως καλῶς, εύρισκα πιθανότερον ότι θα έστρέφετο προς δυσμάς μόλις απέφευγε την καταδίωξιν των πολεμικών, και θα έσθανε πάλιν εις το στόμιον του ποταμού Δετρούα. 'Ο υπό τα ύδατα πλοῦς δεν θα παρετεινετο ειμή



«Πετῆ εις τον αέρα και υπερηθέα τον καταράκτην...» (Σελ. 219 στ. δ')

δον έχρειάζετο δια να τεθῆ εκτός βολῆς, η δε νῦς θα έπέφερε το τέλος της κραδιώσεως.
Δεν συνέθη ούτω. Μόλις παρήλθον δέκα λεπτά, όταν κάποια ανακίνησις έλαβε χώραν εντός του πλοίου. 'Ηκούσθησαν λέξεις διαμειδόμεναι εις τον θαλάμον των μηχανών. Οι κρότοι των χειρισμῶν τας συνάδευον. 'Ενόμισα ότι κάποια βλάβη εξηνάγκαζε τ'ό υποβρύχιον να επανέλθη εις την επιφάνειαν.
Δεν ήπατήθη. Μετά τινας στιγμάς, τ'ό ήμῶς του θαλαμίσκου μου διεδέχθη εως ζώηρην. 'Ο Τρόμος ειχεν αναδύση από τα βάθη. 'Ηκούσα βήματα επί του καταστρώματος, του όποιου εβλαι οι δίσκοι

είχον άνοιχθῆ, ακόμη και ο ιδιός μου.
'Ο κυβερνήτης ειχεν αναλάβη την θέσιν του εις το πηδάλιον, ενώ οι δύο ναῦται ήσαν άπασχολημένοι εις το έσωτερικόν.
'Εκτόταξ να ιδῶ αν έφαινοντο τα καταδρομικά. Ναι, εις άπόστασιν τέταρτου μιλλίου μόνον. Είδαν τον Τρόμον και ήρχισαν πάλιν να τον καταδι-

\*) Τόν 'Ερρίκον Δ'.



ώκουν. 'Αλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Νιαγάρα.

Δὲν ἐνοοῦσα τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν κίνησιν! Εἰσερχόμενος εἰς τὴν ἀδιέξοδον ποταμὸν, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βυθισθῇ ἐξ αἰτίας τῆς βλάβης, ὁ Τρόμος θὰ εὗρεται τὸν δρόμον τοῦ ἀποκλεισμένου ὑπὸ τῶν καταδρομικῶν, ὅταν θὰ ἤθελε νὰ ἐπιστοχωρήσῃ. Θὰ ἐπιχειρῇ ἀρά γε νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὑπὸ μορφήν αὐτοκινήτου, εἴτε διὰ τῆς Νέας Υόρκης, εἴτε διὰ τοῦ Καναδά;

Ὁ Τρόμος προηγεῖτο τότε ἡμισυ μίλιον. Τὰ καταδρομικὰ τὸν κατεδίωκον μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ, ὑπὸ συνθήκας πάντοτε δυσμενεῖς, εἶνε ἀληθῆς, διὰ τὰ τὴν εὐχάσθουν. Ὁ κυβερνήτης ἤρκειτο νὰ διατηρῇ αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τοῦ πλοίου του καὶ τῶν διωκτῶν του. Ἐν τούτοις θὰ τῷ ἦτο εὐκολώτατον νὰ τὴν αὐξήσῃ καί, ἅμα ἐνύκτιον, νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὰ δυτικά.

Ἦδη τὸ Μπούφαλον ἐξηλείφετο δεξιᾷ, καὶ ὀλίγον μετὰ τὴν ἐξέδωκον ὤραν, ἐφάνη τὸ στέμιον τοῦ Νιαγάρα. Ἐὰν ὁ κυβερνήτης εἰσῆρχετο εἰς τὸν ποταμὸν, ἐν γνώσει ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ, τούτο ἐσήμαινεν ὅτι ἐτρελλάθη. Καὶ μήπως δὲν ἦτο τῶντι τρελλός, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε καὶ ἐπίστευεν ἐαυτὸν Κοσμοκράτορα;

Τὸν ἐβλεπα ἐκεῖ ἤρεμον, ἀπαθῆ, οὔτε στρεφόμενον κανὲν διὰ τὰ βλέψη τὰ καταδρομικά;

'Αλλῶς τε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς λίμνης ἦτο ὑπολύτως ἤρημον. Τὰ πλοῖα τὰ διεθυνόμενα πρὸς τὰς πολίχνας τὰς ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νιαγάρα, δὲν ἦσαν πολυάριθμα καὶ κανὲν δὲν ἐφαίνετο τὴν ὠραν ἐκείνην. Οὔτε ἐν ἀλιευτικῶν πλοίων δὲν συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ὁ Τρόμος. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐὰν τὰ δύο καταδρομικά τὴν ἠκολούθουν καὶ εἰς τὸν Νιαγάρα, θὰ ἠναγκάζοντο ἐντὸς ὀλίγου νὰ σταματήσουν.

Εἶπα ὅτι ὁ Νιαγάρας ἀνοίγεται μετὰ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀκτῆς καὶ τῆς τοῦ Καναδά. Ἐδῶθεν τὸ Μπούφαλον, ἐκεῖθεν τὸ φρούριον Ἐρία. Τὸ πλάτος του, τριῶν τετάρτων μιλίου περίπου, ἐλαττοῦται πλησίον τοῦ καταρράκτου. Τὸ μήκος του, ἀπὸ τῆς Ἐρίας μέχρι τῆς Ὀντάρια, εἶνε περίπου δεκαπέντε λευγῶν, ῥέων δὲ πρὸς βορρᾶν χύνει ἐντὸς τῆς δευτέρας ταύτης λίμνης τὰ ὕδατα τῶν λιμνῶν Ἀνωτέρας, Μίσσιγκαν καὶ Ἰρών. Διαφορὰ ὕψους τριακοσίων τεσσαράκοντα ποδῶν ὑφίσταται μετὰ τῆς Ἐρίας καὶ Ὀντάρια. Ὁ καταρράκτης δὲν ἀριθμᾷ περισσοτέρας τῶν ἑκατὸν πενήκοντα. Καλεῖται «Horse-Shoe-Fall» ἐπειδὴ ἔχει σχῆμα πετάλου, ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ τὴν ὀνομάζουν «Βροντὴν τῶν ὑδάτων», εἶνε δὲ πραγματικῶς μία

βροντὴ ἀδιάλειπτος, συνεχῆς, τῆς ὁποίας οἱ πρότοι ἀκούονται εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν.

Μεταξὺ τοῦ Μπούφαλου καὶ τῆς πολίχνης Νιαγάρα-Φάλλς, δύο νησιδὲς διχάζουν τὸν ποῦν τοῦ ποταμοῦ, ἡ νῆσος Νάβυ, μίαν λεύαν πρὸ τοῦ Horse-Shoe-Fall, καὶ ἡ Γκόατ-Ἰσλανδ, ἡ χωρίζουσα τὴν ἀμερικανικὴν καταρράκτιν ἀπὸ τοῦ καναδικοῦ. Εἰς τὸ ἀκρωτήριόν τῆς ὑπῆρχεν ἄλλοτε πύργος, τολημηρότατα ὑφόμενος ἐν πληρεῖ χειμάρρῳ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χείλους τῆς ἀβύσσου ἄλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ τὴν κρημνίσουν, διότι ἐνεκα τῆς συχνῆς ὑποστροφῆς τοῦ καταρράκτου, ἐκινδύνευε νὰ παρασυρθῇ εἰς τὸ βάραθρον.

Δύο εἶνε αἱ ἀξιοσημειώται πολίχλαι, τὰς ὁποίας συναντᾷ τις διαπλέων τὸν Νιαγάραν μέχρι τῆς νησίδος Νάβυ: Τὸ Σλόσσερ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, καὶ ἡ Σικέβα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, ἀμρότεραι ἀντικρύζουσαι τὴν ἐν τῷ μέσῳ νησίδα. Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, τὸ ρεῦμα, βοηθούμενον ὑπὸ κατωφερείας ὀλονέν ἀποτομωτέρας, γίνεται ὀρητικώτερον, διὰ νάποτελέσῃ, μετὰ δύο ἀκόμη μίλλια, τὴν περίφημον καταρράκτιν.

Ὁ Τρόμος εἶχεν ἀφίση ὀπίσω του τὸ φρούριον Ἐρία. Ὁ ἥλιος πρὸς δυσμὰς εὐρίσκατο ἀκόμη ὑπεράνω τοῦ καναδικοῦ ὀρίζοντος, ἡ δὲ πηλὴν, πανσέληνος τότε, μόλις διακρίνετο ἐν τῷ μέσῳ ἀτμῶν. Μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦτο νύξ.

Τὰ καταδρομικά, ἐντείνοντα τὰς δυνάμεις των, ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου, χωρὶς νὰ κερδίζουν τίποτε. Ἐπλεον μετὰ τῶν δεινροφύτων ἐκείνων ὄχθων, τῶν κατεσαρμένων μὲ ἀγροτικὸς οἰκίσκους, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται εἰς ἀπεράντους πρᾶσινοὺς πεδιάδας.

Προφανῶς, ὁ Τρόμος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐπιστοχωρήσῃ. Τὰ καταδρομικά θὰ τὴν ἐβύθιζαν ἀσφαλῶς. Εἶνε ἀληθές, ὅτι οἱ κυβερνήται των ἠγγούουν, εἰτε ἤξευρα ἐγὼ: ὅ,τι δηλαδὴ κάποια βλάβη ἐπελθούσα εἰς τὴν μηχανήν, τὴν ἠνάγκασε νανάθῃ εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς λίμνης, καθ' ἣν ὠραν ἦτο τόσον ἀσφαλῆς εἰς τὰ βάθη τῆς, καὶ ὅτι ἡ ἴδια βλάβη τὸν ἠμπόδιζε τῶρα νὰ διαφύγῃ διὰ νέου καταβυθισμού. Ὁπωσδήποτε, τὰ καταδρομικά ἐξηκολούθουν νὰ προχωροῦν, καὶ βεβαίως θὰ διετήρουν αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὁρίου.

'Αλλ' ἂν ἡ ἐπίμονος αὐτὴ καταδίωξις μοῦ ἐφαίνετο φυσικῆ, δὲν ἠδύναμην ὁμῶς κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐξηγήσω τὴν πορείαν τοῦ Τρόμου. Ὅσον τελεία καὶ ἂν ἦτο ἡ συσκευή, δὲν ἦτο πάλιν τόσον ὥστε νὰ ψηφῆσθαι τὸ Horse-Shoe-

Fall, καὶ ἂν ἐπέμενε νὰ διέλθῃ, ὁ καταρράκτης θὰ τὴν παρέσυρεν εἰς τὸ βάραθρον ἐκεῖνο τῶν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ποδῶν, τὸ ἵσχιον ὠρυξαν τὰ πίπτοντα ὕδατα. Ἡ μήπως ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ καμμίαν ὄχθην, καὶ ἐκεῖθεν νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν διὰ τροχῶν αὐτοκινήτου, ἀναπτύσσοντος ταχύτητα διακοσίων τεσσαράκοντα μιλίων τὴν ὥραν;

Καὶ τῶρα, ποῖον ἀπόφασιν ἔπρεπε νὰ λάβω; Ἄν ἐδοκίμαζα νὰ δρασκετεύσω παρὰ τὸ στενὸν τῆς νησίδος Νάβυ, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ μοι ἦτο εὐκόλον νὰ φθίσω κολυμβῶν; Ἴσως, ἂν δὲν ἐπωφελοῦμην αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας, ποτὲ ὁ Κοσμοκράτωρ δὲν θὰ μοι ἀπέδιδε τὴν ἐλευθερίαν, ἐξ αἰτίας τῶν ὄσων ἐγνώριζα ἤδη μυστικῶν του!

Τότε ὁμῶς διὰ πρώτην φορὰν, ἀντελήφθην καθαρώς, ὅτι πᾶσα φυγὴ θὰ μοι ἀπηγορεύετο. Δὲν μ' ἐπερίοριζαν μὲν εἰς τὸν θαλαμίσκον μου, μ' ἐπετήρουν ὁμῶς αὐστηρώς. Ἐνῶ ὁ κυβερνήτης ἵστατο παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ σύντροφός μου, πλησίον μου, δὲν ἐσήκονε τὰ μάτια του ἀπ' ἐπάνω μου. Εἰς τὸ πρῶτον κίνημα, θὰ συνελαμβανόμην καὶ θὰ ἐφυλακίζομην... Τῶρα πλέον, ἡ τύχη μου ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν τύχην τοῦ Τρόμου...

Ἐν τούτοις ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὰ καταδρομικά, εἶχεν ἐλαττωθῆ ἐπασιδητῶς. Τί συνέβαινεν ἀρά γε; Μήπως ἡ μηχανὴ τοῦ Τρόμου, ἐξ αἰτίας τῆς ἴδιας βλάβης, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ μεγαλειτέραν ταχύτητα; Καὶ ὁμῶς ὁ κυβερνήτης δὲν εἰδείχνε καμμίαν ἀνησυχίαν, οὔτε διόλου ἐζήτηε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ξηρὰν.

Ἠκούοντο οἱ συριγμοὶ τοῦ ἀτμοῦ, τοῦ διαφεύγοντος ἀπὸ τὰς βαλβίδας τῶν καταδρομικῶν, ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν καπνοῦ μαύρου. Ἄλλ' ἠκούοντο ἐπίσης καὶ οἱ μυχθημοὶ τοῦ καταρράκτου ἐξ ἀποστάσεως μικροτέρας ἢ τῆς τῶν τριῶν μιλίων.

Ὁ Τρόμος ἐπλεε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ πορθμοῦ κατὰ μήκος τῆς νησίδος Νάβυ, τῆς ὁποίας θὰ ὑπερέκαμπε μετ' ὀλίγον τὸ ἐσχάτον ἀκρωτήριον. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θὰ ἐνεφανίζοντο τὰ πρῶτα δένδρα τῆς Γκόατ-Ἰσλανδ. Τὸ ρεῦμα ἐγίνετο ὀλονέν ὀρητικώτερον, καὶ, ἂν ὁ Τρόμος δὲν ἐνοοοῦσε νὰ σταματήσῃ, τὰ καταδρομικά δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ τὸν καταδιώξουν. Καὶ ἂν ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος κυβερνήτης εἶχεν ὀρεξιν νὰ καταπαρθρωθῇ εἰς τὸν καταρράκτιν, βεβαίως οἱ ἄλλοι δὲν θὰ τὸν ἠκολούθουν εἰς τὴν ἀβύσσον!

Πραγματικῶς, ἤχοι συρίκτρας ἠκούσθησαν καὶ τὰ καταδρομικά ἐσταμάτησαν, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν ἀπέχον πλέον παρὰ πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων πόδας ἀπὸ τὸν καταρράκτιν. Ἐπειτα, ἀντήχη-

σαν πυροβολισμοὶ καὶ πολλὰι σφαιραὶ τηλεβόλου διήλθον κατὰ μήκος τοῦ Τρόμου χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσουν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύση, καί, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λυκόφωτος, ἡ σελήνη ἐξέχυνε τὰς ἀκτῖνάς τῆς πρὸς βορρᾶν. Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου, διπλασιαζομένη ἀπὸ τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος, ἦτο καταπληκτικῆ. Μετὰ ἐν ἀκόμη λεπτόν, θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸ βάραθρον, τὸ ὁποῖον χάνει ὑπόμαυρον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καναδικοῦ καταρράκτου.

Ἐκῆνταξα ἐντρομος τὰς ἐσχατίας τῆς Γκόατ-Ἰσλανδ, καὶ ἔπειτα, ἐμπρός τῆς, τὰς νησίδας αἱ Τρεῖς Ἀδελφαί, καταβρεχομένας ἀπὸ τὰς ψεκάδας τῶν πολυθορόδων ὑδάτων...

Ἐστηκόων... ἤμην ἔτοιμος νὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ ρθᾶσω εἰς τὴν νῆσον...

'Αλλὰ μὲ συνέλαβε μὲ βαρεῖαν χεῖρα ὁ παρὰ τὸ πλευρόν μου ἰστάμενος ἄνθρωπος...

Ἐξάρνα, ἰσχυρὸς κρῶτος μηχανισμοῦ κινουμένου εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ πλοίου, ἀντήχη... Εἰς τὰ δύο πλευρὰ τοῦ Τρόμου φυτρῶνον ὡς διὰ μαγείας πτέρυγες, καὶ ἀνοίγονται τεράστια. Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν θὰ παρεσύρετο εἰς τὸ βάραθρον, ἰδού, ὁ Τρόμος ἀνάγεται εἰς ὕψος, πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπερπηδᾷ τὸν μικρότερον καταρράκτιν, στεφανωμένος ἀπὸ ἴριδα, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης!

(\*Ἐπειτα συνέχεται) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Α'. Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ἐπαναλαμβάνεται καὶ φέτος, κατ' ἐπίμονον ἀπαιτήσιν, ὁ φωτογραφικὸς μας Διαγωνισμός, ὁ ὅσον ὅραμα ἀποτελέσματα δίδων συνθήκας, μὲ τὸ ἴδιον πάλιν θέμα: Σημναὶ τοῦ Ἀρόμου.

Οἱ νεαροὶ μας ἐρασιτέχναι εἶνε ἐλεύθεροι νὰ φωτογραφήσουν ὅ,τι θέλουν ἀπὸ τὸν δρόμον καὶ ἐν γῆναι ἀπὸ τὸ πκαίθρον. Ἀποκλείονται αἱ πρόσπογογραφίαι, αἱ θαλασσογραφίαι, τὰ τοπία καὶ τὰ ἐσωτερικά. Ἀπὸ τὰς σκηναὶς δὲ τῶν ἐξοχικῶν δρόμων, προτιμῶνται αἱ σκηναὶ τῶν δρόμων τῆς πόλεως.

Ἐκαστος διαγωνιζόμενος εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ἀπὸ τρεῖς ἕως πέντε διαφόρους φωτογραφίας του. Ἄν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε κολλημέναι εἰς καρτόν. Καθῆμα πρέπει νὰ φέρῃ ὅπισθεν τὸν τίτλον τῆς, τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

Β'. Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς εἶνε: Τὸ γραφεῖόν μου.

Ἐκαστος δηλαδὴ τῶν διαγωνιζομένων θὰ ζωγραφίσῃ τὸ γραφεῖόν του ἢ τὸ σπουδατικόν του, εἰτε ὅπως εἶνε καὶ εὐρίσκαται σήμερον, εἰτε ὅπως τὸ ὄνειροπολεῖ διὰ τὸ μέλλον.

Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ ζωγραφισθῇ ἐπάνω εἰς πολλὸ ἄσπρο χαρτί μὲ μαῦρον κραγιόν, σινκὴν μελάνην ἢ σέπταν. Εἰκόνες μὲ χρώματα, ἢ χρωματιστὰ μελάνια, ἀποκλείονται. Ὅπι-

σθεν ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

ΚΟΙΝΟΙ ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τούτους εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὁσοῦν μὲν ὄσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1909, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10 δι' ἕκαστον Διαγωνισμὸν, πάντες οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τῶν ἐλαφίων των.

Φωτογραφίαι καὶ Εἰκόνες διὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου. Βραβεῖα δὲν απονεμηθῶν τὰ ὄρισμα ἐπὶ τῶν τοῦ Μικροῦ Διαγωνισμοῦ, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφ. Ε'), φολλάδιον 1-2, σελ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος:—Λοιπὸν εἶπαμεν ὅτι ἐρπετὰ λέγονται ὅσα ζῶα σῦρονται ἐπὶ τῆς γῆς. Εἰμπορεῖς, Τάχη, νὰ μοῦ ὀνομάσῃς κανένα τέτοιο.

Ὁ Πίπης:—Μάλιστα, τὴ Μπερπέκα μακ! Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δεκαπενταετοῦς Πλοιάρχου

Γιάγκο, μὴν ἔραγες ἐσὺ τὸ γλυκό; Γιατί τοῦ εἶχα βάλῃ φαρμάκι γιὰ τὰ ποντίκια, καὶ ὅσοις τῶφαγε, θὰ πεθάνῃ.

Γιὰ... γιὰ... γορα, μαμμά, τὸ γιατρό, γιατί πεθάνει! ἀνεκράζει ὁ Γιάγκος πίπτων εἰς μίαν πολυθρόναν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

Φαντάσου, Γεώργιο, νὰ μὴν ὑπῆρχε διόλου θάλασσα ἐντὸν κόσμῳ!

Δὲ θὰ μπορούσε τότε κανένας νὰ μάθῃ κολυμβεῖ!

Καὶ τότε πόσοι θὰ ἐπνίγοντο! Ἐστάλη ἐπὶ τῆς Αἰγυπτίας Ἀριστοκρατίδος

Ρωτᾷ ὁ καθηγητὴς τὸν Ντινο:

Ἐρεῖς πῶς γράφεται τὸ τῆνος;

Κ' ἐκεῖνος ἀπελθέταται τοῦ ἀπαντᾷ:

Μὰ μὲ τὴν πένην, κύριε καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τετρατῆς Λοιδῶς

Ἀνακρίβεια.

Τοτό, ἔνα παιδί μοῦ εἶπε πῶς ὁ δάσκαλος σὲ εἶπε σήμερα ζῶον!

Ὅχι, ὄχι, πατέρα! Γάδαρο μὲ εἶπε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόμητος Μόντε-Χρῆστου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ αἱ ἐξετάσεις, οἱ φίλοι μου καὶ αἱ φίλαι μου μελετοῦν. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀλληλογραφία μου αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲν εἶνε τόσον ἐξαγωγέμενη. Ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω παράπονον! Ἄλλως τε μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθουν αἱ διακοπαί, καὶ τότε πλέον φίλοι μου θὰ μὲ ἀποζημιώσουν... Νὰ ἰδῶ φέτος πόσα ἀρίστα θὰ ἔχω νὰναγγεῖλω!

Εἰς ἐπιχώρῳσιν τῶν ἀνωτέρω, ἰδού πῶς ἀρχίζει τὸ γράμμα τῆς Ποιμενίδος τοῦ Δίνου: «Σπανάκος σοῦ γράφω τώρα ἕνα καὶ τῶν πολλῶν μου μαθημάτων» ἐλπίζω μετὰ τὰς ἐξετάσεις ἡ Ἀλληλογραφία μας νὰ γίνῃ πυκνότερα καὶ κάπως εὐχάριστος διότι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ θὰ ἔχω διάφορα νὰ σοῦ περιγράψω. Ἡ ἐξοχὴ τοῦ παπποῦ μου, ὅπου θὰ ὑπάγῃ, εἶνε ὀνομαστὴ διὰ τὴν σπανίαν τοποθεσίαν τῆς καὶ τοὺς ἐπτάκτους καρπούς τῆς. Πρόσχε μὴν παρατρῶς!

Ἡ Τετρατὴ Λοιδῶς μοῦ γράφει ὅτι τὸ φολλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος τὸ ἔδωσαν εἰς τὸν καθηγητὴν τῆς, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τὸ ἀνέγνωσε μετὰ πολλῆς προσοχῆς, εἶπεν ὅτι «ὡσεὶ εὐτυχεῖς ὄσοι ἔχουν τὰ μέσα νὰ εἶνε συνδρομηταὶ μου, διότι ἡ Διάπλασις εἶνε περιοδικὸν, τὸ ὁποῖον διαπλάσσει τὰς καρδίας τῶν παιδῶν καὶ μορφώνει αὐτοὺς.» Ἐὐχάριστῶ πολὺ τὸν κ. καθηγητὴν διὰ τὰ καλά του λόγια.

Μοῦ ἔκαμες ὡς τώρα δύο συνδρομητὰς, Ἀδελφαί, καὶ ἀκόμη παραπονεῖσαι; Μακάρι καὶ ὅλοι μοῦ οἱ συνδρομηταὶ νὰ μοῦ ἔκαμαν ἀπὸ ἄλλους δύο, ἀπὸ ἄλλων ἐνα! Ὅσον διὰ τὰς συμπληθρῆσας σου, ποῦ νομίζω ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε διὰ πολὺ μικρὰ παιδιά, μοῦ φαίνεται ὅτι εὐκολώτατα εἰμπορεῖς νὰ τὰς μεταπέσεις, ἀρκεῖ νὰ ταῖς δεῖξῃς ἐν μόνον φύλλον.

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Φράγκης: «... Τέτοιον ἐνὰ τίναγμα αἰσθάνθηκα τὴ νύκτα. Μία καταρρίδα εἶχε ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη τῆς ὀροφῆς. Τὸ φεγγαριὸν μεσουρανοῦσε ὡς φαίνεται τὴν ὥρα αὐτῆ τοῦ ρεμβάζουν οἱ ποιηταί, ρεμβάζουν καὶ ἡ καταρρίδες. Ἀπ' ἐκεῖ ὡς ἐάν προέβαινε εἰς ἀπονενημένον κίνημα, ἐπὶδρασε κάτω, ἀκριβῶς ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι μου.» Ἐκαμὲ τὸν γῦρον τοῦ μετώπου καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ λευκὰ προσκέφαλα. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἐφθανε αὐτό, μοῦ ἐχάρισε μίαν τρομερὰν ἀγρυπνίαν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἐκίνηθησα ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀχρήστων αὐτῶν ὄντων... Ἰδού μία καταρρίδα ἔχουσα ἴσα συνταγματικὰ δικαιώματα μὲ ἐμὲ, ἀπὸ διὰταραξάσει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον μου. Καὶ δὲν εἶμαι μὲν πλέον μπεμπὲ διὰ τὰ σηκῶσω τὴν γειτονεῖα σὺ πόδι; ἄλλὰ τί τὰ θέλετε! ἀκόμη χορεῶ...

Ἐὐχάριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφετε, Μαρία Μ.Ρ. Σὲ παρακαλῶ νὰ χαιρετήσῃς ἐ μέρους μου τὸν Δημήτριον καὶ τὸν Νικόλαον. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐλαμβάνατε ψευδώνυμον διὰ νὰ μοῦ γράφετε συχνά.

Μὲ τὰ λάσκαμα τὰ ἔχει ἡ Ἠχώ τῆς Ἀμνης, ποῦ τὴν βασανίζου. «Διατί, λέγει νὰ μὴ μοῦ δίδουν ὀλοκληρὸν τὸ πορτοκάλι, παρὰ κἀθονταὶ καὶ τὸ χωρίζουν εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα λέγονται κλάσματα;... Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ποῦ ἔβγαλεν αὐτὴν τὴν μέθοδον, θὰ ἦτο πολὺ ταίγιγγος!»—Ἄς εἶνε ἡ Ἠχώ τῆς Ἀμνης ἀστετεύεται καί... μελετᾷ. Καὶ νὰ ἰδῆτε τί καλὸ βοθῶν ποῦ θὰ φέρῃ εἰς Ἀριθμητικὴ!

Ἀνδρέας Παλαιολόγου, ἀγγελίας περὶ χρηματικῶν Ἀρχείων δὲν δημοσιεύω, διότι αὐτὰ ἀπαγορεύονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Νόμου. Ἐπομένως τὸ ἀντίτιμον εἶνε εἰς τὴν δέξασίν σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φροντίδα καὶ εὐχόμαι νὰ ἐπιτύχῃς ἄλλως τὸν εὐγενῆ σκοπὸν σου.

Πολὸ μ' εὐχαρίστησον ἡ ἐπιστολὴ σου, Ἀδελφὴ τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι αὐτὸ τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον κατέκτησεν τὴν φίλην σου, δὲν εἶνε οὔτε διὰ μεγάλους καταλλήλων. Μὴ παύσῃς νὰ συνιστᾷς καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃς τὸ ἴδιόν μου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πόλιν σου εἶνε σχεδὸν ἀγνωστον, διότι δὲν ἔτυχε νὰποκτήσῃ ἐκεῖ κανένα φίλον, ἱκανὸν νὰ τὸ διαδώσῃ.

Δὲν ἔχεις ἀνάγκην δικαιολογίας, Ἀσπὴ τοῦ Βέγα, ποῦ μοῦ γράφετε συχνά Ἰσα-Ἰσα, καὶ ἐγ

σου. Χαιρώ δια τας προόδους του Σχολλόγου και περιμένω γενναία ταπποτελέσματα της δράσεώς του.

Σ' ευχαριστώ δια την προτίμησιν, Μία Μέλισσα, και δια τας ενεργείας. Το γραμματάκι σου μου έρρεισι πολύ. Να μη μου στερήσ ην ευχαριστήσιν των επιστολών σου και να είκομοις όλιγον καιρόν από τα μαθήματά σου δια να μου γράψης. Χαιρετισμούς εις την Δίδα Μ. Π.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγνωσται άν δάν συνοδεύεται υπό τού δικαιοώματος φη. 1. Τά έγκριτόμενα ή άναγνωσόμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγρία, και δσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα : Άδωα Καρδία, κ. (Φ. Γ. Σ.) Σπήλαιον Δοξαπατοή, α. (Π. Γ. Π.) Χιώνης, α. (Χ. Ψ.) Ίερά Φλόη, κ. (Μ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οδδέρια πρότασις δημοσιεύεται, άν δέν συνοδεύεται υπό τού άνωτέρου ως εξής: Δια τας πρώτας τρεις προτάσεις λεκτά 25. Δια τας επί πλέον του άνωτ φύλλον, 5 λεκτά ή λέξεις.— Προτείνοντες μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον δια τδδτος τούτου, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον έπίσης ισχύον δια τδδτος τούτου. Προτάσεις μη όνόματα, ή μη ψευδώνυμα καταγεγραμένα δέν δημοσιεύονται. — Ό έντός παρενθέσεως αριθμός σημαίνει πόσα τετραδία δέν ανταπέδωσεν είστέ ο κριταίων.]

Μικρά Μυστικά επιθυμοών νάνταλλάξουν : ή Γλυκεία Έλις (0) με Άδρον τού Γάνου, Μαργαρίταν τού Φάνου, Μενεξεδένιο Μπουσκιάς, Μελαρχολιμήν Ναυσοπούλαν, Ζιγαν—ή Αύληγρις (0) με Ίδανιόν Μειδιάμα, Άδρον τού Γάνου, Παλλάδα—ή Ποιμενίς τού Αίνου (0) με Έλληνίδα Συμφωταν, Σεμύον Ίου, Διακριθείσαν Ζαπεπία—ή Τεργινή Αοιδός (0) με Ίδανιόν Μειδιάμα, Δεκαπενταετή Πλοίαρχον, Ένδοξον Μέλλον.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τούς φίλους της: Θεόδωρον Θεοχάρη (έληφθη) Ιαπότην δ' Άλβερτι (ευχαριστώ πολύ δια την δημοσίευσιν και σε συγγνώμη δια την επιτυχίαν σου εις τούς άγώνας.) Ανώνυμον Στέφανον (έστειλα άραία ή περιγραφή των Σχολικών αγώνων) Δέσμη (ναί, σου έστειλα τόν αριθμόν σου, διότι ισχύει και δια άλλας κληρώσεις: γράψε μου δσον συχνά εμπορεύς και μη φοβόσαι ότι αι επιστολάι σου δέν θά μου άρέσουν.) Αδανάνον Διάνον (φροντάζουμαι τί άραία που έπεράσατε εις την έξοχην όλην την ήμεραν, τόσα παιδιά μαζί!) Ρήγαν τόν Φεργάτον (περιπετειώδης, βλέπω, ή έκδρομή σας, άφού έχασες και τού καπέλο σου, άλλ έχει και αυτό τού γούστο του, ή; έπαιτα, όλιγη τρικυμία, μάς κάμει ναπολαρδάνωμεν κατόπι περισσότερον την γαλήνην...) Νέον Διοργήνην (έληφθησαν, ευχαριστώ) εύχομαι εις τού Έδωαμον Ίον περαστικά: Άστέρ τού Όλύμπου (αι λύσεις σου λαμβάνονται τακτικώς τού φύλλον, αυτόν τόν καιρόν, ένεκα μικράς παραδοχικής άνωμαλίας, τυπώνεται τού Σάββατον, επομένως δέν είνε δυνατόν να τού λαμβάνης αύθημερόν) Μυροβόλον Ίον (σ' ευχαριστούμεν πολύ δι' όσα γράφεις: ό κ. Π. έκολακεύθη πολύ) Γλυκίαν Έλπίδα (ή λύσις σου θά λογαριασθή ως όρθή ή διαφορά είνε άσήμαντος) Ήχώ Ταίγριον (χαίρω που σου ήρρεσε τόσον πολύ ό τέρμος που σου έστειλα) Ίεράν Φλόγα (αυτό σου έγγραψω, ως βλέπεις: είπέ εις την αδελφήν σου ότι περιμένο γρηγόρα να σε μιμηθή) Φώς της Νυκτός, Δεκαπενταετή Πλοίαρχον, κτλ. κτλ.

Εις δσας επιστολάς έλαβα μετά την 29 Μαΐου, θάπαντήσω εις τού προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δακταί: εξ Άθηνών και Πετραίων μέχρι της 16 Ιουνίου εν τών Έπαρχιών μέχρι της 27 Ιουνίου εν τού Έξωτερικού μέχρι της 18 Ιουλίου.

258. Λεξιγράφος.

Τό πρώτον μου είνε τροφή. Άπ' τας κυριώτερας. Τό δεύτερον στ' αλφάβητον. Θα εβρης παρευθύς. Τό τρίτον μου έπιρρημα. Καί τ' όλον, τού έσπερας. Στόν ύψανόν τόν αϊθρου. Εξόλω; θα ιδής.

Έστάλη υπό Βασιλείου τού Βουλγαροκτόνου

259. Στοιχειόγραφος.

Ζών είμαι φόρηγόν. Μια συλλαδή μου άν λειψη. Μια τών ελληνικών. Νήτων τώρα θα προκύψη. Έστάλη υπό τού Ταπεινού Κυρίου

260. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Κα και βάλε Φτ. Καί θα ιδής εις τή στιγμή, Τό πουλί που περτίζει. Τι άραία θα φωτίξη.

Έστάλη υπό τού Σακίου

261. Αναγραμματισμός.

Μουσικόν τι όργανον. Αναγραμματισίω, Ηρόδοσιν διασίλαβον. Δια να σχηματίσω. Έστάλη υπό Ιωάννου Π. Ζωγράφου

262. Ράβδος.

- 1,5.—Εις τού Ίλιον θα εβρης. Την άρχην μου και τού τέλους. 2.—Της όμάδος τών αρχαίων Θεοτήτων είμαι μέλος. 3.—Έκστρατείαν φημισμένην Έγώ έκαμα τού κάλα. 4.—Έκ της παλαιάς Διαθήκης Πατριάρχην τέλος βάλε, Καί ό όρμος, τραλάρα, Τελετώνται μία γαρ.

Έστάλη υπό της Κίρης

263. Ξυγγραφή.

Τ Κ Σ Ι Ο Π Ο  
Ω Τ Κ  
Ν Τ Α  
Τ Α Ι Α Κ Λ Α

Έστάλη υπό τού Ριζοσπάστου

264-265. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Ό Παύλος δια 3 μεταμορφ. να γίνη Σαύρος. 2.—Τό Τέξον δι' 6 μεταμορφ. να γίνη Βίλος.

Έστάλη υπό τού Χωικού Αιμένου

266. Άκουστικώς εξ αντιθέτων.

Τα αντίθετα τών κάτωθι λέξεων, δια τών αρχικών των γραμμάτων κατά σειράν, σχηματίζουν αρχαίον γυμνασιόν: Αστώς, καθάρος, παιδίς, γίγας, άμβλύς, ταπεινός, θάρος, δουλεία, βεβαίως, ελληνικής, εύχάριστος, βάθος.

Έστάλη υπό της Μελιζάνδου Κίρης

267. Μικτόν.

ας-πρσ-αι-κλλτρ.

Έστάλη υπό Άντωνίου Γ. Καρυσιάνου

268. Γρίφος.

1 1 ην  
1 LLL 1 ην - ην  
1 LLL 1 ην - ην  
1 1 ην

Έστάλη υπό τού Έλευθέρου Έλληνας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκήσεων των φύλλον 18 και 19.

194. Φωσφόρος (φός, φόρος.)—295. Φόκος (φ, Κως).—496. Αναγράφος-ανάγραφος.—Ό Σαίρτος, ή σαίρα.

198. Σ Μ Α Ρ Ι Σ 199—101. 1, Ω; Μ Α Ρ Ι Σ οδδέν ή μάθησις άν Α Ρ Η Σ μη νοός παρή. 2, Α ρ Ρ Ι Σ χής τετευχώς ίσθι Ι Σ ταύτης: άξιος. 3, Σ Πολλά κακά άδουλη γίνεται.—202.

Τη άνταλλαγή δια τού Σ σχηματίζονται αι λέξεις: Ε Π Α Ρ Σ Ι Σ Επαρσις, άριστον, Σάτε- Π Ρ Ρ Α Υ ρος, σύνεσις, άποτελούσαι Α Ρ Ι Σ Τ Ο Ν τού άπέναντι Διατυπότην. Ρ Σ Υ Ε —203. ΕΛΑΤΕΙΑ-ΚΙ-Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ ΚΕΡΩΝ (ΈΚάθη, Αλυ- Ι Ο Ο Ι ναίος, ΆΚάτιον, ΤΕρε- Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ σίας, ΈΡατώ, ΙΩλια, 'ΑΝανίας).—204. "Η παπās παπās, ή ζευγας ζευγας.—205. "Ησιος ίσθι εν πάσι (όκ' Ι ως εις: 0η εν πάσι.)

206. Άνανās (άν, έν, άς).—207. "Ομοσημικός.—208. Σφύρα-σφύρα.—209. "Ο παπās άνομάζεται. Μαννάλης και ή παππαδιά Μαρι'α, άρα ήσαν δύο άνθρωποι.

210. Ο Π Ν 211. ΒΕΒΑΙΩΣ Α Λ Ο Β Ε Σ Π Υ Ι Ι Β Ε Ν Ε Τ Ι Α Η Δ Ι Ν Ι Ο Σ Α Ε Α Ν Ο Θ Θ Ι Σ Τ Α Μ Α Ι Ρ Ο Ο Ω Ι Α Ο Κ Σ Σ Σ Η Α Ν Ι Ο Ν

212. ΑΒΑΝΑ-ΠΑΡΩΝ-ΑΚΑΡΙ (ΑΠΑ-Οης, ΒΑΚαλάς, ΑΡΑδία, ΝΩΡικόν, ΑΝΙάρος).—213. Ένός άτόπου δοθέντος, μυρία έπεται.—214. "Ο Άρειστερος είνε ποταμός (ω-δν'εις τε-ρ ως-ιν-επ' ωτα μ' ως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ Η λέξις με άπ' 18 στοιχεία των 8 σιγμών λεκτά 10, δια δε τούς συνδουρητίας με λεκτά 5 μόνον με π' αχ' 8α στοιχεία τού διπλάσιου, και με κ' εφ' α λ υ α τού τετράσιου. Έλάμιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι διλυότεραι των 15 πληρόνται ως να ήσαν 15. Ό χοριστός στίχος, έως και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παρεια ή άπλά στοιχεία των 8 σιγμών, υπολογίζεται ως 8 λέξεις άπλά.—Αι μη συνοδεύόμεναι υπό τού άνωτέρου άγγελία δέν δημοσιεύονται.]

Α νταλλάξω Μικρά Μυστικά με Κρήτας. Διεύθυνσις: Καύχημα τών Έλλήνων, Καλάμας. (Θ, 235)

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ ΤΕΥΧΟΣ  
THE 30<sup>TH</sup> ANNIVERSARY THE ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ  
Με είκοσι σελίδας.—Με δεκαεννέα εικόνας.—Με όλα τα λεχθέντα, άπαγγελθέντα και παρασταθέντα κατά την εορτήν.  
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 40

ΟΙ άλλωσιντες κατοικίαν συνδρομηται, παρακαλοθύνται, δια να μη παραπίτη τού φύλλον των, να δηλώνουν άμέσως την νέαν των διεύθυνσιν εις τού Γραφείον μας, άποστέλλοντες και 50 λεκτά δια την έκτόπισσιν της νέας ταίνις. Άλλως δέν εύθυνόμεθα δια την άπώλειαν τού φύλλον.